

De Uitvaart van Sijmen Stroop.

begeleidden met hun tik tak alles wat er in het kamertje bij Roel gebeurde.

Roel had verstand van klokken en moest, die niet meer voortkonden, weer op streek brengen.

Hij had 't vak wel niet geleerd, maar z'n vader had 't ook al gedaan, en die had 't ook weer van z'n vader afgekeken, en zoo brachten de menschen hem met vertrouwen hun klokken. Zijn gereedschap op het wakkelige tafeltje zag er anders niet heel veelbelovend uit. Het leek wel uitsluitend te bestaan uit gebroken stukjes oud raderwerk, afgedankte wijzers en verroeste spijkers.

Roel was een vroolijk mannetje, dat veel van een grapje hield; als de menschen de klokken brachten, of kwamen vragen hoe het er mee stond, bleven zij meestal wat plakken, en dan verging de tijd onder luchtig gebabbel.

Vrouw Drop was daar ook best van thuis, zij tilde de dingen niet zwaar en maakte zich niet al te druk met het huishouden en met die arge wasch.

De zes kleine kinderen zagen er dan ook altijd uit, alsof water op z'n minst zoo duur als champagne was, alsof alle bandjes in huis overeengekomen waren altijd los te gaan, en alsof er heel wat meer knoopsgaten in de wereld zijn dan knopen. Men verwonderde zich, als men het vuile troepje zag, hoe die vodden van kleertjes aan de lijfjes bleven hangen. Maar de kinderen waren evenals vader en moeder vroolijk en welgemoed.

Toch was de armoede groot bij Roel Drup, en de twee gulden kostgeld van Sijmen Stroop vertegenwoordigden een groot deel van het wekelijksch inkomen, want groote rekeningen kon Roel voor zijn klanten niet schrijven, daar was zijn werk niet naar. En het weinige, dat hij vroeg, kwam lang niet vlot binnen, daar waren de klanten weer niet naar.

Sijmen was best tevreden met zijn kosthuis. Overdag ging hij meestal uit, en al was, wat de pot 's avonds schafte, ook wel wat heel schraal, hij liep gewoonlijk hier en daar nog wel wat op, en had dan, als hij thuis kwam, zooveel niet meer noodig. Hijzelf maakte nooit armoei, en Roel en z'n vrouw en kinderen waren allen even gemakkelijk

en luchthartig, zoodat zij in goede verstandhouding met elkander leefden, en geen gebrek aan elkander zagen.

Er was maar één punt, waarover Roel het soms met Sijmen aan den stok had. De oude man had er altijd een eer in gesteld niet van het armbestuur te trekken, hij hoopte tot aan z'n dood z'n broodje te kunnen ophalen, maar hij verkoos niet in een begrafenisfonds te gaan. Wat men na z'n dood met z'n lichaam deed, kon hem niet schelen; daar moesten anderen dan maar voor zorgen, hij had geen centen over voor z'n karkas, als hij er niets meer van merkte. En Roel was bang, dat het armbestuur hem voor de begrafenis zou laten opdraaien, omdat Sijmen niet tot de bedeeden behoorde. Dikwijls ging 't dus:

— „Sijmen, man, ik heb niks teuge je, as je er maar voor zorgt aan de weg te krepere, want as je 't hart hebt 't bij ons te doen, we laten je zoo legge!”

En Sijmen antwoordde met z'n grijnzenden lach:

— „Man, je doet maar net wat je zelf goed dunkt. Voor mijn part kun je me in de koesweert gooie. 't Is me karkas maar, en ik heb toch geen mins, die op me graf komt bidden.”

En daarbij bleef 't dan weer. Roel wilde er ook niet te veel van zeggen, dan mocht Sijmen eens heengaan.

Sijmen had, als hij thuis was, z'n vaste plaats achter de kachel, die zoover van den muur stond, dat hij er met z'n stoel net tusschen kon. Daar zat hij warm in den winter, met z'n voeten op de plaat en wat beveiligd voor het gedraai en gestoei van de zes kleine jongens en meisjes.

Op een winterschen dag zat Sijmen 's morgens nog op z'n plaatsje, ofschoon 't al ver over z'n gewonen tijd van vertrekken was. Met slecht weer bleef hij wel eens meer thuis, maar gauw ging hij daar toch niet toe over, en 't weer was dien dag zoo slecht niet eens.

— „Hoe is 't baas,” zei Roel eindelijk, „scheelt er wat an? Je zit daar zoo benauwd. Je hebt 't hart niet om ziek te worden en hier te sterven, hoor! Je weet hoe ik daarover denk!”